

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge.	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00

Número solt: 20 cénflms

PERIÓDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Teléfono 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Si vols que et respectin, respecta. Així és com dec haver de començar, per a situar en el just medi, el problema de palpitant actualitat que es viu en aquests moments a Calonge, relacionat amb les Escoles i Hospital.

Fill d'aquí i per tant paisà d'uns i altres no em trobo autoritzat per a criticar, perquè penso que el primer que es deu procurar és que no es pugui criticar a un mateix i per tant ens devem preguntar si estem nets de culpa i el que estigui net de culpa que tiri la pedra.

Però una cosa és criticar i altra discutir; i discutir si que puc permetre-m'ho I el que vaig a discutir és la raó d'uns i la dels altres. I anem a suposar que la tinguin tots dos. I en aquest supost, de les dos, quina és la millor. Em valdré de les dates que ambdues parts ens han sumministrat fins avui.

Se'ns diu que, fent estalvis, es poden construir unes Escoles i que encara sobren diners per a l'Hospital. Enhorabona, senyors; expliqueu-vos i demostreu-ho i, si és això com diuen, estic segur que la vostra raó serà la més bona Però no n'hi ha prou de dir-ho, és necessari provar-ho.

Vénen uns altres i diuen que el que deixo exposat no és cert i, que no és possible, i per això suministren unes dates i unes explicacions per a provar el que afirmen.

Recapacitem i fem números i fins aquí dec tenir que decantar-me per aquests últims Sincerament i sense parcialitat de cap mena

M'inclinen les raons que al leguen. Comparo les fulles que s'han fet circular. Dedueixo que els dos tenen raó, però indubtablement, mentre no es demostrï el contrari, la millor és la dels últims

No hauria estat millor que s'hagués començat per on s'haurà d'acabar? Això és per la concòrdia. Un assumpte administratiu vol fer-se polític i es deu tenir que despullar-lo de política per complet

En el meu entendre, ja que es porta el pecat original, s'hauria de caminar amb grandíssima cautela i delicada tàctica O sigui, borrar amb bones accions el regust que ha deixat la bofetada. I això no es fa; el contrari, s'exciten els instíntns. I es deu haver de reconèixer que és totalment equivocac.

Reconeixem les bones intencions que guien a l'afectuar algunes obres públiques. Però, volem dir, que no és més convenient deixar solucionat d'una vegada el que haveu heretat i que és el que avui interessa? A ben segur quedaria mitigat bastant el mal.

Jo no vull pas dir que els dos projectes no siguin bons, però devem tenir que amotllar-nos a les circumstàncies. Perquè desfer una cosa que si volem no és bona, però que tampoc és dolenta? Perquè remoure assumptes i records, que es feia molt bé tenir oblidats? Què s'en treu? Es té que reconèixer que la immensa majoria del poble, el que vol és pau. Perquè no donar-li? Els que poden donar-la, tenen obligació de posar el cap allà on principalment posen el peu. I si no s'obra així, és segur que per pujar els escalons, sols es pujaran en ocasions com la d'ara.

M'estranya que es rodoli d'una manera tan ignorant. No sé com es pot obrar així. Val la pena de fer servir el cervell per alguna cosa I tenint tants exemples, com encara es reincideix? Persuació, senyors, persuació. Observeu la bestioleta més insignificant i veureu que al pegar-la, immediatament reacciona.

FERRAN VIGIA

PENSAMENTS

Quant més impossible i llunyana es veia la bàrbara i crudel follia de la guerra, ha vingut a amenaçar nos més horrorífica que mai. Podrà aquesta a hores de sortir aquestes columnes, haver ja estallat portant amb ella les més grans calamitats que hagin pogut registrar els segles. Tothom sap que equivaldria a una de les més horrenes carniceries humanes i a un dels rebaixaments morals més vergonyosos en la història del temps. Tothom sap això i moltes altres coses fantàstiques creades en tertúlia o a l'entorn de la taula del cafè, però és de dubtar que hi hagi qui comparant aquesta amb la passada conflagració faci un càlcul imaginari del desastre que pot representar en tota la seva extensió.

La guerra passada, no en donà poques d'experiències que hauran estat recullides per una i altra part i estudiades detingudament i amb serenitat en laboratoris i tallers, perfeccionant-les de tal manera que sols serà possible creure-les després d'haver les vistes. Com si diguéssim que va estar sols una espècie d'entrenament, un assaig al costat de la que va preparant-se. El canó, l'ametralladora, el tanc i la granada de mà i tots els horrors del bombardeig van a jugar-hi en aquesta un petit paper. La química i bacteriologia van a erigir-se en el Déu de la guerra. Els gasos més penetrants i mortals i l'admosfera infectada de microbis completaran l'obra de destrucció de l'home contra l'home.

Tot això no és possible evitar-ho. Podrà més o menys retardar-se, però ha de sorgir d'un moment a altre perquè la llevar hi és ja sembrada.

I no és possible evitar-la perquè no pot haver-hi ningú amb la facultat sobrera per arribar a tal cas. Les Lligues i convenis internacionals no són prou per a domar l'esperit ambiciós de l'home. La guerra ha de desaparèixer pel seu propi pes; ha de fer-se impossible de sí mateixa i qui sap si la que ara pot desencadenar-se dongui tan gran pas en la pau del futur mundial.

A cada nova màquina mortífera que s'inventa o a cada nova matèria destructiva descoberta per l'home anem de mica en mica avençant vers la ruta de la pau tal com deia el fabricant d'armes alemany Krupp. «El perfeccionament de les màquines de guerra han d'acabar amb la guerra mateixa».

Doncs figurem-nos nosaltres poder veure dintre poc aquestes en el grau més alt de perfecció i figurem-nos que en la pulsació d'un ressort estigui unida la sort d'una població de les més importants sens que hi valguin defensius de cap mena i ja estarem de ple en el sentit d'aquestes ratlles.

El dia que la metralladora de la faula del sabi Sisèbut estigui en disposició de funcionar allavors van a acabar-se les guerres... pel temor de que s'acabi l'humanitat.

CLARIÓ

PRO ESCOLES

I parlant de l'afer pro escoles de Calonge—tal volta hi hagi qui desconeixi unes manifestacions fetes al nostre passat Ajuntament popular pel senyor Inspector de primera ensenyança després d'una visita feta a les escoles actuals—.Doncs entre altres va amenaçar procedir a la clausura d'aquestes si seguidament

no s'anava a la construcció de les noves motiu sobrat, primera per les pèssimes condicions i segona amb mires al perill que corre la mainada degut a l'estat ruïnós en què es troben.

I no cal que el senyor Inspector ens ho hagi fet notar, que ja salta a la vista al que les pugui contem-

plar a la vora, i més el que sap que un dia va venir-se a baix un tros de barana de l'escala, que un altre va esbotzar-se un finestral en un dia de vent i que un altre s'escriuiren dues vigues de la teulada que per miracle no causaren cap desgràcia i que durant l'hivern regne allà un clima siberià, com durant l'estiu un altre totalment oposat i inaguantable.

Tot això i d'altres detalls podríem fer esment als qui encara diuen que no són pas escoles que convenen a Calonge. Els que això diuen tal volta no s'hagin fet càrrec del que representen aquests detalls esmentats més amunt per un poble que tingui cura de la instrucció dels seus fills, o és que encara no les han vistes com nosaltres. Si així fos es donarien compte de que no sols són aquestes noves escoles convenients sinó que s'han fet imprescindibles.

Si els assumptes polítics a Calonge haguessin marxat pel seu curs normal, a hores d'ara ja les obres estarien en marxa baix el projecte del passat Ajuntament i amb l'aprovació d'una gran majoria del poble.

Però hogueu, passat a ocupar els llocs consistorials diferents homes amb diferent ideologia, presenten altre projecte debatent enèrgicament el primer.

Total que de moment, queda aquest afer paralizat i abans conseguit nou projecte i nova subvenció, no passa altra cosa que perdre un temps preciós que necessari es fa aprofitar-lo baix pena de que es compleixi l'amenaça del senyor Inspector.

Si es que per mitjà de sufragi s'hagi de consultar al poble que sigui aquesta abans que prenguin increment certs rumors que circulen amb molta insistència de que les intencions de l'Ajuntament són de no fer-les ni a una banda ni a l'altra.

CLARIÓ

Passat per la Censura

Pa del dia

Primer de tot, us assabento amics lectors, que avui dia 4 d'Octubre, a l'arribar a la Redacció el botones content com unes Pasquies, m'ha rebut dient:

—Si, Armand Jaleo, avui si que estarà satisfet, podrà fumar a gust!

—I ara, que et passa, noi? Què ha succeït? A l'entrar a la sala de reunions veig al damunt la taula un paquet de puros per encetar. Com és possible això? Què ha passat? Els demés riuen i m'enteren que avui és sant Tirs. Ah, carat! Ara comprenc perquè el botones està tan content, deu haver tingut propina. Al cap d'un moment s'obra la reunió i el President dona compte de la manca d'assistència d'alguns redactors i entre aquests hi ha la del senyor Tirs que, al fer portar els puros, ha alegat que com que el sopar havia estat gros no es veia en cor de pujar l'escala.

Totseguit el Sr. President demana originals i cada un presenta el seu. Es llegeix el «Panorama» que em deixa boca badat. Carat! jo que esperava enterar-me de si a Abissínia hi hauria guerra o no, em surt amb un article de justa actualitat calongina que sense intentar flairarlo massa exala un perfum destacat que hom pot distingir sense equivocar-se. Després el Sr. X presenta la secció d'En «Cisco i la Pona» i també tot anant passant deixa sentir la mateixa flaire, però potser amb un tò més fort. Es veu que aquest Sr. hi aboca més l'ampolla i va més perfumat.

Es llegeix un article del Sr. Clarió que parla en contra la guerra i ens fa venir pell de gallina a tots. Però aquest Sr. tampoc es pot aguantar i presenta un article incabat, amb la mateixa essència que els anteriors. No sé si intentarà acabar-lo, a fi de què vagi publicat en aquest nombre. Encara que no sigui així, de totes maneres ha volgut ensenyar les dents.

Es veu que amb el canvi d'Ajuntament a alguns Srs. de la Redacció

se'ls ha despertat les ganes de descapdellar-se. Ja és cosa que convé, puix que així potser seran més vives les planes del periòdic, ja que fins ara, encara que passessin coses dignes de parlar-ne i a voltes de necessitat, tothom callava i... «aquí no ha pasado res».

Qualsevol que no conegui el poble i senti parlar tant i tant d'Escoles, de cultura, de què els fills han d'aprendre i vegi la gran preocupació que per aquest sentit es mou el poble, creurà a ben segur que Calonge és un poble de veritaders amants de la Cultura. I enterats, resulta que el cens escolar—fa vergonya de dir-ho—no arriba al centenar entre nois i noies que assisteixen a les Escoles Nacionals. És perquè no hi han Escoles noves? No! És per indiferència. A molts els plau parlar-ne de Cultura i Edu-

cació i fins fa bonic, però no es preocupen de cultivar-la ni de fer-la practicar. Estem palpant les conseqüències d'aquesta manca d'educació i coneixement.

És de creure que tots els calongins som aferrissats partidaris de la construcció d'unes bones Escoles.

Uns intenten fer creure que de no haver sobrevingut el canvi d'Ajuntament, les Escoles serien començades. Altres sostenen que el projecte de l'anterior Ajuntament és una equivocació en perjudici del poble i presenten un altre projecte més beneficiós. I ara el poble està cridat a escollir. Què passarà? Hi haurà prou clarividència, serenitat i imparcialitat per part del poble, per saber decidir? Passarà com sempre que, cegats per un partidisme, no s'ha pogut fer mai res de bó?

Ja us dic jo, que entre el conflicte Italo-Etíop i l'assumpte Escoles i Ajuntament, a Calonge es viu preocupat i fins crec que no es dorm tant com abans.

ARMAND JALEO

En Cisco i la Pona

—Ja hi tornem a ésser Cisco, *en aquellos tiempos felices, mandando lo más bueno y florido del pueblo.*

—Hi ara, Pona, on ho has llegit això?

—Això no ho he llegit. *Es algo de más transcendencia.* Ho estic visquent. *Lo estamos visquiendo.* Però és que no t'has enterat, Sant Cristià de que tenim Ajuntament nou allà a Gelonca?

—No, Pona, no. Ai, ai, si en seré de distret que hi hauran hagut eleccions de poc, i no m'en hauré enterat tant sols.

—No home, no. No hi ha hagut eleccions ni falta que fan. Més et diré. Segons he sentit a dir, si hi hagués hagut eleccions, no hi hauria hagut el canvi.

—Encara ho entenc menys.

—Si home. Per allà sento que diuen que així és política.

—Es política? Ni una paraula No vull sapiguer-ne res d'aquesta

mena de política. Vingan altres noves. Com estem de festeigs?

—Home, home, t'ho prens massa a la valenta. Estic més de segura que si els vegessis, t'agradarien.

—No em vinguis amb tants de quentos.

—Tenen altra aspecte dels altres. Fins són més guapos i tot.

—Es possible. Però t'he dit que prou. Si no canvies de conversa tu, em retiro jo.

—Sembla estrany que siguis fet d'aquesta manera.

—Que hi farem Pona. No soc de la teva fusta. Apa, apa, vinguen noves. Que portes?

—Poca cosa noi. Pensava que això t'interessaria i no he vingut gaire previnguda.

—I doncs que heu fet amb la Quica?

—Es que a ella també li interessa lo del canvi. Sinó que ella és de l'altra banda. M'entens? Dels que

han sortit. Oh! Ens discutim molt amb la Quica.

—Bueno, bueno Pona, prou. Aboca el que portis, siga poc siga molt i santes pasqües...

—Reina de xicot. Mira, d'endevinalles, una i prou.

—Si qué és ben poca cosa.

—Es que el jovent saps? sembla que faci *huelga de brazos caidos* tractant se de festeig en serio. Jo crec que el jovent d'avui en dia, es trova millor fins llegint que no pas al costat d'una aixerida i atraient *damisela*. I encara aquells volien fer escoles? Malaguanyats quartos. Cines i balls i altres establiments són el que fan falta. Que no en tenim d'escoles? Que no són gaire ventilades, no molt clares i fins el teulat amenaça ruina? Apedegades una mica, podem anar tirant encara. Bé ho hem anat fent fins ara.

—Ja hi tornem a ésser? Mira que faràs anar-m'en.

—No, no, ja plego. Però hi han coses que desesperen. A veure si encertes aquesta?

Avui a l'endevinalla
paga la festa en Lluïset;
jove llest, bon xicotet,
aixerit, petit de talla.
Seguint amb tota atenció
les passes d'aquest minyó
ja hem pogut esbrinar
que s'han cercat per parella
la xamosa Elisa aquella,
la que tant sap estimar.

—Veus? Aquesta no desespera. Ell es.....

—Rumia-t'ho tot sol, que el que es jo no estic per gaires orgues avui.

—Sento no et trobis ben disposada per tenir una conversa com les que acostumàvem les altres vegades.

—Es que com ja t'he dit no he vingut previnguda, i a més *otros amores me quitaron los sueños* a aquest cop.

—Saps que he notat una cosa nova en tu?

—Què és la tal cosa?

—Que abans no parlaves mai en castellà i avui no solsament parles en castellà sinó que fins en francès i tot.

—Es que m'estic il·lustrant, i no

Torra Valentina

*Torra, nina
Valentina
amb esguard jove i valent
t'embelleixes
i gaudeixes
amb la llum del sol ixent.*

*El mar mires
i sospires
baix un cel d'un blau serè.
La muntanya
t'acompanya
i el sorral és ton dosser.*

*Gloriosa
victoriosa
talaia dels calongins
vigilaves
i llençaves
crits d'alerta a tos veïns.*

*D'aquells dies
que sufries
ja no en queda ni un vivent
La memòria
de ta història
cada un l'anem rebent.*

*I aixís siga
Torra antiga,
que servem un bell record
d'egraença
ben immensa
que's propaga a cada cor.*

*Torra antiga
bona amiga
de tothom qui en tu s'acull
n'ets aimada*

*i admirada
de tot ésser, sens escull.*

*Les sardanes
sobiranes
d'aquest poble català
han fet vida
ben ardida
de la porta, a ton llindà.*

*En bon hora
la tenora
ha aixecat son rítmic cant
en eixa era
riallera;
aquesta era que és tan gran.*

*Les jornades
soleiades
de l'istiu, a ton redòs
hi fa estatge
en la platja
el qui cerca un bon repòs.*

*Torra bella
meravella
de la Costa d'Empordà;
per tu sola
es breçola
aquest mar de blau tan clà.*

*Cançonetes
d'amorettes
cantaria dia i nit.
Torra nina
Valentina
qui no t'aima, embadalit?*

JAUME CASADEMONT VILÀ

Barcelona, Agost 1935.

t'emburlis, que em sembla que no faig cap mal.

—No dona, no. No sé com et trobes avui. Treus el geni per la cosa més insignificant.

—No en facis cas Cisco. Es qüestió de nervis. Bueno, m'aniré que tinc feina i avui que encara és

de jorn, podré fer la sense precipitacions.

—Com et sembli, Pona.

—Vols res del poble?

—Records als de casa.

—Rés més?

—Rés més.

—Adeu, Cisco.

—Adeu, Pona.

A vosaltres, joves

Sota el nom de «Club Deportivo Calonge», quedà fundada una societat esportiva en nostra vila.

Els entusiastes amics que logràrem portar a cap dita fundació, havíem de veure com més tard, per falta d'ajut i per falta principalment de part del jovent, d'aquell amor que se sent per les nostres coses, anava tot per terra. No bastàren els bons propòsits de que Calonge comptés, com quasi per tot arreu, un lloc on el jovent pogués esplaïar-se tal com mereix en els seus ratos d'expansió. I per manca d'aquells que principalment n'havien de rebre profit.

Fou principi de la seva actuació, la festa popular organitzada el dia 1 de Juliol del 1934. No cal fer constar que fou un èxit. Tothom ho sap sobradament. Però com sol passar sempre, sembla hi hagué qui no veié aquella simpàtica festa amb els mateixos ulls, ja que arribàrem a ésser criticats per mitjà de la premsa.

Com aquella, ens propasàvem organitzar-ne moltes d'altres, tantes com ens permetessin. Perquè volfem la fundació d'un centre de joventut, Esportiu i Cultural, lluny de la política i d'idees que no fan més que portar a la joventut per un camí quin fi no és gens de profit, on pogués desenrotllar-se físicament i moralment. Adquisició de terrenys per a camp d'esports i oferir-lo a l'Ajuntament, per tal que les Escoles comptessin amb un bon lloc d'esbarjo i practicant-hi gimnàstica física, tant convenient als joves que puguen.

Tot això que sembla irrealitzable, és reduït a una cosa insignificant, amb tantsols un xic de gust i amor a lo nostre.

No us penseu que fòssim molts els que, guiats sempre per l'enaltiment de nostra vila, ens prenguéssim aquella tasca. Malgrat això, arribàrem bon troç endavant. Fins que veient la impossibilitat de fer girar l'esperit en bé de tots, quedà paralitzat aquell ideal que

tants havien de donar les gràcies.

No és la primera de les coses que desgràciadament hem tingut de perdre. Quantes n'hem vist caure en un semblant fil i totes per manca de cooperació i d'aquell esperit creador de «coses per nosaltres». És que no pot haver hi mai res aquí? És que sempre ens hem de moure sota el mateix ritme ensopit?

Se celebrava, no fa molt temps, encara en el saló «La Fraternitat» un luxós ball, veient-se especialment a la nit concurregudíssim. Veiem-lo ara. No sembla ni tant sols ombra del que arribà a ésser. I perquè? Recaudació insuficient per a sostenir-los, afegit al poc gust i indiferència per part del jovent, són entre altres causes no necessàries d'ementar, perquè són visibles, que d'aquí poc temps ens veurem privats d'una altra diversió. S'arreglarà? Es pot. Hem vist com aquest estiu s'han celebrat festes ben simpàtiques, gràcies a l'encert que tingueren una comissió de joves al començar de llogar orquestres de vàlua. S'ha d'aplaudir. Però si es perllonga aquell tant se me'n dóna, aquell endormiscament, no sembla pas fàcil.

En el nombre de LA VEU DE CALONGE, sortit el dia 29 de Setembre del 1934, En J. Queipiquer en un seu escrit, deia: «Calongins! Joventut! Vull demanar-vos amb tota modestia, sense exigències de cap mena, que volgueu ajudar-nos en la tasca que s'ha imposat al «Club Deportivo Calonge».

Qui de vosaltres copsà en aquelles paraules un xic de voluntat i l'oferí així mateix? Mut tothom restà al crit que es feia a tots. Aquell crit que molts tindrem més tard que recordar, pensant tan sols una miqueta i girant els ulls no molt enrera. Però si un dia això ha de succeir, no ens queixem. Aquell finestró que teníem d'obrir per a rebre'n la llum, el deixàrem tancat per quedar-nos a les fosques. I hem de veure llastimosament aquelles taules de joc, on els joves diuen que es diverteixen. Per malgastar-se unes quantes pessetes, fruit d'uns anys menys d'anar a estudi, no hi ha crisi. Per institucions pel bé de tots, es menysprea aquell ral que es llença sens profit.

TOEP

Les estacions de l'any

Hivern, Primavera. Estiu i Tardor, són les quatre estacions per on fa camí el tren de la nostra vida en el transcurs dels anys passats i per venir. Quan neixem totseguit passem a engrossar el número de passatgers d'aquest tren que sempre està en marxa.

I comença l'any passant per l'estació d'Hivern que és llarga, llarga i poc agradable. Totseguit que s'hi arriba es tanquen les finestretes i rera els vidres que es glacen de fret, veiem passar tot un panorama de desolació produïda pels vents, pluges i temporals. Muntanyes i valls nevades, planes inundades, arbres sense fulla i ocells esporuguits.

De mica en mica va canviant el paisatge i ve la Primavera. Tothom s'acosta més als vidres per contemplar millor la seva bellesa i els més atrevits obren ja alguna finestreta. El sol retorna a la vida amb la seva escalforeta tot lo que poble la terra. Els arbres es cobreixen de fulla i mostren les flors. La plana és encatifada d'herba fresca, les neus es fonen i s'oeixen els xiscles de les orenetes que passen per l'espai anunciant la vinguda de l'estiu.

Estiu! Oh que és curta aquesta estació! Les finestres del tren s'obren de bat a bat i el sol hi penetra amb tota la força. Els camps són rossos com l'or, els arbres atapaïts de fulla i fruita, es sent el refilar dels ocells i en la plana l'espiga daurada del blat és occida per la dalla. Temps d'estiu, temps joliu, temps que tot ésser viu.

Tardor. Estació trista, estació fúnebre, temps de melancolies, paisatge de dol. La terra es vesteix amb les fulles seques i groguenques caigudes dels arbres esbrancats. Sembla que a l'arribar a aquesta estació el tren marxa més feixuc. Les finestres tornen ésser tancades i tothom resta d'esquena al paisatge. Tot resta callat, a fora udola el vent i xupineja la pluja, sols s'oeixen murmuris que no s'entenen. Tothom sembla que servi un respecte a aquest any que va a finir. S'ha acabat el trajecte. Qui en podrà acabar d'altres?

Ramon Roig (13 anys)

NOTA DE LA R.—Publiquem el treball que vares enviar-nos, però bastant retocat. Fixa't en la composició i procura treure'n profit per millorar-te. No desanimis pas. Avant sempre. Envia quelcom més tu i els teus companys.

De temps pretèrits

S'estava acabant l'estiu de l'any 1810—quant siguent molt continuades les visites de parelles i hasta seccions de cavalleria Francesa per totes les encontrades de nostre terme Municipal del propi modo que per la mateixa vila provinents dites forces del DESTACAMENT que tenien els francesos a Palamós a l'objecte d'assegurar l'ordre i submissió de la comarca; com tenien també ocupada militarment tota la NACIÓ.

Ja mai cap dominació estrangera ha passat d'ésser una gran au de rapinya únicament que en benefici del seu respectiu país, i com que el lladronici i la pirateria foren els més destacats mòvils d'aquells exèrcits, pregonant ho encara avui els Museus de la nació veïna amb obres d'art de tot gènere i condicions, tot contribuïa a fer més neguitosa i difícil la convivència social entre els espanyols de sang pura i els «gabatxos» dominadors.

No hi ha perquè dir, sovintejaven les agressions personals i fins col·lectives d'un costat i altre en tota la península Ibèrica.

En el Mas conegut avui per «Càl Marrell» hi havia una xamosa nena d'uns 17 anys que gustosa escoltava les paraules plenes d'encís del jove de 19 anys i propietari de la rica Masia veïna anomenada de «càn COMADIRA».

Si arreu del terme Municipal Calongí passaven parelles de francesos semanalment, del costat dels «Vilars» no hi faltaven a diari, en especial si eren rondes formades per soldats joves i que mai deixaven de tenir set o altres necessitats per caure a la porta de «càl Marrell» quant menys per mirar-se en els ulls de la simpàtica damisel·la.

Tots aquells joves gabatxos enviaven la situació de l'hereu Comadira i per tant, tots el coneixien més que sobradament.

Estaven fangant dit hereu i un seu oncle, fadrí extern de la pròpia casa, d'uns 50 anys d'edat; un mal dematí dels últims dies del mes d'Agost quan vegeren passar no

molt lluny d'ells dos soldats francesos a cavall que per tota salutació els engegaren en mal català, una carrandella d'improperis i paraules de mofa per tot bon patriota.

Tan bons ciutadans com zelosos espanyols contestaren degudament a les insolències dels armats, per quina causa foren requerits perquè els siguessin i perjudicar-los en sos quefers.

Coneixedors com eren del terreny que trepitjaven els Comadires, se escaparen per entre boscos i torrents fins que una volta sols, es revestiren del coratge que cega i determinaren guanyar los-hi ventatja—trobant-se novament cara a cara però disposats a fer feina; la que donà per resultat, fer dos caps nous als francesos—lligant-los-hi després una corda al còs amb una pedra i fondejar-los en un pou d'aquella encontrada.

No faltà per aixó un espia del país, tingent ne de dir afrancesat (com sempre poden dir-se sers mal nascuts) que descobrí la facècia,

perquè fossin detinguts dos dies més tard després d'una batuda de més de 6 hores i amagat el jove de 19 anys per més de tres, en un petit amagatall format en aquell temps, damunt la Font del Mas Ribot, a tocar el Barri de Sant Daniel.

Vista l'inutilitat de poder continuar allí per més temps entre fang i aigües presoner com son oncle i siguent dos dies més tard fusellats en la Caserna dels francesos del immediat Palamós.

Peró aquell i molts fets com aquell prepararen la batalla d'Arapiles i del Bruc primer, per arribar a la de Waterloo i mes tard a la Illa de Santa Elena el promotor de tantes desgràcies i misèria com fou en NAPOLEÓ I, de França.

Veritat que també la dissort caigué sobra aquella rica Casa de «càn Comadira» perquè amb la mort de l'hereu, quedà extingida la família directa i repartida la propietat de tal modo, que sols ha arribat a nostres dies una simple Barraca i uns camps afeigits a la mateixa, perteneixent en l'actualitat a nostra bon amic en Joan Sayeras Joher.

TIRS

NOTICIES OFICIALS

Extractes d'acords de l'Ajuntament

Sessió ordinària del dia 4 de Setembre d'enguany: S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Confeccionar el Registre de colocació obrera.—Adherir-se a la Federació de Municipis Catalans sobre Titulars.—Informar favorablement instància d'obres d'Esperança González.—Insistir amb l'Ajuntament de Cruïlles perquè aboni les despeses de trasllat de ferit a l'Hospital de Girona.—D'acord amb la petició de 35 veïns de Sant Antoni, obrir unes llistes en les oficines municipals per signar tots aquells oposats a la compra de l'ex-col·legi de Sant Martí, als efectes de referèndum.—Establir com a hores d'oficina les de 9 a 13 i de les 16 a

les 18 del dia.—Deixar sobre la taula les resolucions de la liquidació de la carretera de Romanyà.—Aprovar els ingressos i pagaments formalitzats amb data 2 de l'actual.—Restar assabentats de l'acta d'arquiteig que dona una existència de 27.196'45 pessetes més 602'37.—No abonar les quantitats de 500 i 1.655 pessetes a l'Hospital Clínic sobre estatge de dos malalts per creure-ho improcedent.—Satisfer les despeses següents: 55 pessetes 625 i 6 a J. Franquesa, a Ll. G. Franquesa i Fira Comercial Girona, respectivament.—No accedir a despeses instal·lació i manteniment de telèfon a la Caserna dels Carabiners.—Aprovar la liquidació del senyor Cánovas corresponent al primer semestre

d'enguany amb la salvetat de reintegrar 75 pessetes pendents de l'última liquidació.—Abonar 2 pessetes mensualment a la Redacció de «LA VEU DE CALONGE» com a subvenció pel periòdic.—Arranjar els assumptes pendents existents entre la Sra. Pallí i aquest Ajuntament al sentit següent: Deixar subsistent el troç de paret vella, acceptant la Sra. Pallí així la paret nova feta fins a la data tal com es troba construïda, pagant-se el valor de la mateixa per dita senyora 1.151'40 pessetes 348'60 per l'Ajuntament, no reclamant l'esmentada senyora ni el valor de la pedra de la reconstrucció de la mateixa paret, ni els drets sobre els terrenys que hagin pogut ocupar els pilastres i estribus de la passera de Cabanyes posats en propietat de dita senyora.—Deixar el cotxe funeràri pel temps indispensable al Sr. Font de Palamós.—Restar assabentats del viatge de la Presidència a Girona i dels seus resultats.—Assistir a l'homenatge al cap del Govern a Barcelona.

Sessió ordinària del dia 18 de Setembre: S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Contestar al senyor Jovell que es vetllarà perquè el rellotge públic vagi a l'hora oficial.—Informar favorablement l'instància d'Anselm Clara.—Atorgar permís per obres a Josep Nadal i Maximilià Mestres.—Satisfer les factures de Pau Albertí i del Consultor dels Ajuntaments de 64'55 i 26'80 pessetes respectivament.—Acceptar oficialment per ben feta la passera de Cabanyes i abonar als Empresaris l'import de la mateixa reclamant a l'ensems dels propietaris interessats l'aportació convinguda en el seu dia.—Portar a cap certes obres complementàries en la pròpia passera de Cabanyes per donar garantia a que l'aigua no pugui perjudicar els pilastres de la mateixa, donant-ho a fer al cap d'obres que es comprometí fer-ho més barato.—Aprovar el projecte d'Estatut d'Associació de Municipis de la Costra Brava llevat del seu article setè que aquest hauria d'establir que els representants dels Municipis

fos proporcional al nombre de quilòmetres i no el nombre d'habitants.—Autoritzar a la Presidència per signar la liquidació de la Carretera de Romanyà, tota vegada que havia sigut acceptada l'anterior liquidació per l'Ajuntament d'aquesta vila amb data 15 d'Abril de 1932.—Deixar sobre la taula l'esborrany de contracte d'arranjament de les qüestions existents entre aquest Ajuntament i senyora Pallí.—Restar assabentats de les peticions fetes per la Presidència al Representant de l'Energia Elèctrica, amb qui s'insistirà de nou amb dites peticions a més amb les formulades pel Conseller Sr. Castelló sobre augment de llums.—Abonar a la dita Companyia el rebut corresponent al passat mes d'Agost.—Abonar al senyor Alcalde les despeses d'anar dues vegades a Girona i Barcelona una junt amb senyor Clara Barceló.—Tramitar-se el corresponent expedient sobre suplement de crèdit per a portar a cap diverses obres públiques.—Concedir un nou plaç fins al 31 d'Octubre per posar les caneleras.—Passar a la Comissió de Finances l'estudi sobre la millor manera de procedir a la recaptació dels arbitris sobre vins, alcohols i demés. Posar el tauló sobrant de la passera de Cabanyes al pas de can Sicars, i per últim interessar dels propietaris llindants amb el «Rec Madral» a la neteja del mateix.

REGISTRE CIVIL DE CALONGE

Estat demogràfic de la població:

NAIXEMENTS

Maria Teresa Roura Marturià, filla de Miquel i de Maria.

DEFUNCIONS

Emili Margarit Descaire, de 63 anys; Sigfrid Franco Altabell, de 5 dies; Josep Sunyer Ribot, de 24 anys.

MATRIMONIS

Agustí Ribas Cubell amb l'Irena Güell Català.

RESSONS

Ha sigut demanada la mà de la simpàtica i formosa senyoreta na Maria Camps per un jove mestre particular que exerceix a Palafrugell, de quin sentim no saber el nom Segons manifestacions de part interessada es casaran pels volts de Nadal.

S'ens din que dintre pocs dies vindrà a fer se càrrec de la carteria de Calonge, un carter procedent de la província de Saragossa. Desitgem que se li faci agradable l'estada aquí. En el proper nombre donarem els detalls més concrets.

Dies enrera fou repartit als afiliats a Acció Ciutadana, el nou armament a ells destinat.

Ja fa alguns dies que es treballa activament en la verema. Sembla que hi ha una regular anyada.

Enguany s'ha batut el record amb la collita de bolets, però sols d'una classe, el «Reig». Els demés han escassejat. Hi ha hagut parts de bosc que n'han estat fornits extr madament. Tothom ha pogut collir-ne els que li ha plagut.

En l'Església Parroquial i seguidament al Jutjat Municipal, contragué matrimoni el dia de Setembre, la simpàtica joveneta Irena Güell amb el jove Agustí Ribas Cubell, de Barcelona. Desitgem a la feliç parella bona lluna de mel i bon esdevenidor.

En el mes de Setembre, deixà d'existir el malaguanyat jove En Josep Sunyer Ribot de 24 anys d'edat, d'enfermetat quasi repentina a l'estòmac. Reposi en pau l'infortunat jove i adrecem nostre sentit condol a la seva germana i familiars.

En la nit del 3 d'aquest mes, es produí una repentina i forta tempesta de trons i llamps esfereïdora, caiguent un llamp en la masia d'En Lluís Paradedà, causant la mort a una vaca i una lleu ferida a una criatura.

Imp J. Jovés. — Pi i Margall 20, La Bisbal

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastillas
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

BAR ESPLAI
(PLATJA D'ARO)

Situat a 25 metres de les ones del mar

Vorejat de pineda

Habitacions ben acomodades amb aigua
corrent i sense

Pensions des de 10 ptes. tot comprès

Excel·lent servei de bar

Casètes de bany

Un dels llocs mes bells de la Costa Brava

Dirigir-se a **BAR · ESPLAI** Platja d'Aro o
LLUIS ISERN A. Guimerà 14—Calonge

J. BARCELO F.^{ca} d'aglomerats-CALONGE

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL : PELAYO, 42 = BARCELONA
Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols
Siges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

Llibreria Pere Clara

CENTRE DE SUBSCRIPCIONS

PL. REPUBLICA

CALONGE

Hotel Ibérica del Padre

(Situat a pocs metres de la Rambla)

**Confort modern
Cuina selecta i
tracte familiar**

Preus de pensió de 9 a 11 ptes.

G. Nou de la Rambla 13 Tel. 18961